

CANON 10x42 L IS WP

Paino (paristojen, hinnan ja okulaarisuojan kanssa)	1210g
Korkeus (okulaarisuojan kanssa)	185mm
Leveys	135mm
Okulaarien välimatka	56-75mm
Katseluväli (eye-relief)	n.13mm
Lähitarkennusetäisyys	n.2.6m
Kuvakulma	6.5°
Subjektiivinen kuvakulma	65°
Takuuaika	1 vuosi

Kiikareilla katselussa suurin kuvanlaatua heikentävä tekijä on kuvan heiluminen ja värinä. Tämän voi todeta katsomalla kiikareillaan ensin käsivaralta tai seipiön kanssa ja sitten jalustalta. Sotilaskäytössä on jo pitkään ollut sisäänrakennetulla vakaajamekanismilla varustettuja kiikareita, ja niitä on joitakin vuosia ollut myös tavallisen kuluttajan ulottuvilla. Vakaajakiikarit olivat pitkään suurennokseltaan ja kooltaan tavalliseen lintuharrastuskäyttöön liian suuria, mutta kymmenisen vuotta sitten Canon toi markkinoille 12x36 IS-mallin. Siinä käytetty uudentyypinen gyroskooppisten liiketunnistimien ja mikroprosessorin ohjaamiin muuttuvakulmisiin korjausprismoihin perustuva vakaajatekniikka salli kiikarille jo suhteellisen tavanomaisen koon, painon ja käytävyyden. Sittemmin myös Fujinonilta ja Nikonilta on tullut kuluttajille tarkoitettuja vakaajamalleja. Olen kokeillut kumpaakin lyhyesti, mutta niissä ei vakaajan toiminta mielestäni ollut lintuharrastuskäyttöön soveltuva. Canonin mallisto on kasvanut 10x30, 15x ja 18x50, 12x36 MkII sekä 8x25 –vakaajakiikareilla, joista kolme pienintä ovat kooltaan ja painoltaan hyvinkin maastokäyttöön sopivia. Epäilyt monimutkaista tekniikkaa sisältävien kiikareiden kestävydestä, ergonomisen suunnittelun jotkut omintakeisuudet, vesitiiviiden puuttuminen ja ehkä myös harrastajien ennakkoluuloisuus ja vanhoillisuus ovat kuitenkin pitäneet vakaajakiikarit rariteettina ainakin suomalaisissa lintuharrastuspiireissä.

Optiikaltaan Canonin vakaajakiikarit ovat olleet varsin korkealaatuista, mutta kaikissa yllä luetelluissa malleissa lähtöpupillin halkaisija on ollut vain 3-3.3mm. Näin pieni lähtöpupilli heikentää jo kiikarin katselumukavuutta ja hämärätehoa, ja lisäksi (monimutkaisen optisen rakenteen vuoksi) myös kiikareiden valonläpäisy on ollut selvästi parhaita tavanomaisia kiikareita vaatimattomampi. Niinpä niiden soveltuvuudesta hämäräolosuhteisiin on varmasti ollut (perusteltujakin) epäilyjä. Vakaajan toimintaperiaate samoin kuin objektiivin halkaisijaan nähden verrattain suuret suurennokset edellyttävät myös kiikarin erittäin tarkkaa kokoonpanoa, ja kokemusteni mukaan varsinkin enemmän suurentavissa Canonin malleissa kuvanlaadun vaihtelut eri yksilöiden välillä ovat saattaneet olla melko suuria.

Testasin Canonin "roiskevesitiiviin" 15x50 IS UD:n ALULA:n numerossa 4/2001, ja pian testin kirjoittamisen jälkeen ostin sellaisen itselleni. Viiden vuoden käyttökokemukset eivät ole antaneet aihetta muuttaa testin voittopuolisesti myönteisiä arvioita, ja kiikari on toiminut luotettavasti niin helteessä kuin pakkasessakin. Roiskevesitiiviiden rajat toisin tulivat vastaan eräällä viikon mittaisella veneretkellä, jonka jälkeen kiikarilla oli taipumus huurtua sisäpuolelta kylmällä säällä kunnes huollatin sen. Vaikka vakaajan toiminta ei olekaan ollut täydellistä on sen tuoma kuvan levollisuus ja mahdollisuus tarkastella rauhassa kaikkia kohteen yksityiskohtia aina yhtä tervetullut elämys.

10x42 L IS –malliin Canon on ladannut joukon uudistuksia, joiden pitäisi ainakin periaatteessa tehdä kiikarista lintuharrastajalle selvästi aiempia malleja houkuttelevampi. Ensiksikin se ilmoitetaan vesitiiviiksi ja huurtumattomaksi. Vesitiiviiden testaaminen ei kuulu tapoihini, mutta jonkinlaista uskottavuutta lupaukselle antaa käyttöohjeen neuvo upottaa suolavedellä tahriintunut kiikari makeaan veteen tunniksi tai

pariksi ennen huuhtelua ja kuivaamista. Muita uudistuksia/parannuksia ovat kierrettävät silmäkupit, lukittava diopterisäätö, aiempia naruja selvästi parempi neopreenihihna, asialliset linssinsuojukset, pidentynyt akkukesto sekä varmasti tärkeimpänä riittävä, 4.2mm:n lähtöpupilli ja lupaukset huippuluokan optisesta laadusta.

Uutuuden saaminen testiin osoittautui tavanomaista vaikeammaksi. Ensimmäisessä näkemässäni yksilössä oli sen verran selviä epätarkan kokoonpanon aiheuttamia kuvavirheitä molemmissa putkissa että katsoin sen testiin soveltumattomaksi. Maahantuojan esittelykappale taas vaurioitui messuilla ennen kuin ennätimme saada sitä lainaan. Lopulta sain eräältä lintuharrastajalta testattavaksi hänen loppuvuodesta 2005 ostamansa kappaleen, joka valopistetestissä osoittautui kokoonpanonsa osalta riittävän vähävirheiseksi, jotta sen avulla saisi käsityksen kiikarin potentiaalista. Näkyviä eroja aiheuttavat laatuvaihtelut ovat aina ongelma lintuharrastusoptiikkaa testatessa. Hyvin harvoin jos koskaan on mahdollista kokeilla riittävää määrää yksilöitä, jotta voisi muodostaa edes karkean käsityksen vaihteluiden suuruudesta tai "hyvien/huonojen" yksilöiden suhteellisesta osuudesta. Myös muiden valmistajien kiikareissa on esiintynyt valitettavan suurta laatuvaihtelua, mutta vakaajan rauhoittamasa kuvassa myös virheet näkyvät helpommin. Alla olevat tulokset ja testivaikutelmat perustuvat tähän myöhempään ja parempaan yksilöön, mutta resoluution arviointikohdassa annan lukijan hyödyksi ja valmistajalle palautteena myös joitakin tietoja aiemmin mittaamastani huonommasta yksilöstä.

Canon oli käytössäni vajaat pari viikkoa vuoden 2006 maaliskuussa. Käytin sitä maastossa useana eri päivänä, joista yksi varsin harmaa aamupäivä vietettiin testiryhmän merkeissä Helsingin Viikissä. Ajankohdalle sattui sekä aurinkoista että pilvistä talvisäätä sekä jokunen tähtikirkas yö. Lisäksi pari lintuharrastajatoveriani katseli kiikareilla ja esitti näkemyksiä muun muassa niiden soveltuvuudesta silmlaseja käyttäville. Erotuskykymittaukset tein tavalliseen tapaan sisätiloissa lämpöväreilyn vaikutusten ehkäisemiseksi ja valaistuksen riittävän vakioinnin takaamiseksi. Vertailukiikareina oli pian vuosikymmenen referenssinä palvellut, optisesti ensiluokkainen Nikon 10x42 SE porroprismakiikari sekä testiryhmän maastokatselmuksessa lisäksi Zeiss 10x42 FL ja Leica 10x42 Ultravid.

Optiset ominaisuudet

Erotuskyky: Mittasin kiikarin erotuskyvyn sekä tavanomaisesti katsomalla että 3x "boosterin" kanssa. Jalustalta molemmilla silmillä katsoen erotin Canonilla 2.8 viivaparia/mm kymmenen metrin etäisyydeltä, joka käytetyn taulun porrastuksella on oman silmäni erotuskyvyn sallima 10x suurennoksen maksimitulos. Boosterin avulla erottui noin 5.6 viivaparia/mm oikean ja 5.0 vasemman putken läpi. Parhaat tähän mennessä mittaamani 10x kiikarit ovat boosterilla ylittäneet tulokseen 6.3 vp/mm (Nikon 10x42 SE, Swarovski EL 10x42 sekä Zeissin 10x40 Victory ja 10x42 FL). Boosterilla mitattuna Canon ei siis ole aivan huipputasolla, mutta sen tulos on parempi kuin parhaiten mittaamieni 10x32 kiikareiden. Normaalimittausten lisäksi mittasin sekä Canonin että Nikonin erotuskyvyn myös käsivaralta. Nikon 10x42 SE:lla erotin 2.0 vp/mm mutta Canonilla paremmin, 2.24 vp/mm. Tämä hiukan yllättävä tulos johtuu todennäköisesti kahdesta tekijästä. Toisaalta Canonin suurempi paino tekee siitä vakaamman kunnes kädet väsyvät sen pitelemiseen, ja toisaalta 10m matka on sen verran lyhyt, että porroprismakiikarin objektiivien suurempi välimatka pääsee heikentämään Nikonin tulosta jonkin verran. Canonilla vakaaja kytkettynä erotin käsivaralta saman 2.8 vp/mm kuin jalustaltakin, mutta kuvion erottumiseksi jouduin odottelemaan vakaajan asettumista hetkisen eikä terävyys tämän jälkeenkään pysynyt jatkuvasti optimaalisena. Kokeilin vakaajan vaikutusta myös jalustalle kiinnitetyllä kiikarilla boosterin avulla. Vakaajan kytkemisen jälkeen kuva hetkeksi pehmeni ja kohde siirtyi hiukan sivuun, mutta parin sekunnin kuluessa kohde keskittyi uudelleen ja erotuskyky palautui täysin. Vaikutelmani on, että vakaajan toiminnan aiheuttama "eläminen" kuvassa haittaa erotuskykyä uuden 10x Canonin kohdalla selvästi vähemmän kuin 15x50 –mallissa, mutta aivan kokonaan ei ongelmasta ole vielä päästy. Aiemmin mittaamani ja heikoksi yksilöksi arvioimani Canon-kappaleen tulokset olivat puolestaan ilman boosteria samat 2.8 mutta boosterilla vain 4.0 viivaparia/mm. Vaikka heikompi resoluutio ei taulun porrastuksen vuoksi tullutkaan paljaalla silmällä numeroina esiin,

näkyi se kuitenkin sekä taulussa että maastossa kokeiltaessa hiukan pehmeämpänä ja kontrastiltaan selvästi heikompana kuvana. Tässä yksilössä myös vakaaja näytti pehmentävän kuvaa enemmän. Valopistetesti osoitti hyvin lievää astigmatismia ja vähäistä hajavaloa fokuksessa. Optisten elementtien keskitys oli hyvä. Heikomman yksilön valopistetestissä näkyi paljon enemmän hajavaloa fokuksessa ja toisessa kiikarinpuoliskossa huomattavaa optisten elementtien erikeskisyttä.

Mittausten jälkeen odotin, että maastokäytössä ilman vakaajaa arvioituna Canon jäisi kuvanlaadultaan hiukan jälkeen Zeissin, Nikonin ja Leican huippukiikareista. Tilanne oli kuitenkin päinvastainen ja pidimme yksimielisesti Canonia vertailukiikareita terävämpänä. Erotuskykytestien tulokset huomioiden syynä on luultavasti terävyyden, kontrastin, värientoiston ja väripoikkeaman vähäisyyden yhteisvaikutus. Oli miten oli, vaikutelma Canonin paremmasta terävyydestä oli varsin ilmeinen. Vertailukolmikosta Nikon on moneen kertaan mitattu referenssini. Zeiss ja Leica olivat liikkeen hyllystä lainattuja eikä niiden mahdollisia kuvavirheitä erikseen testattu, mutta testitaulua katsomalla ne näyttivät yksilöinä tavanomaisilta.

Väripoikkeama: Väripoikkeamaa on Canonissa korjattu käyttämällä kahta UD-linssiä kummassakin puoliskossa. Kuvan keskellä, esimerkiksi kirkasta taivasta vasten lentäviä lintuja tai kirkasta hankea vasten olevia tummempia kohteita katsellessa kohteen reunojen värjäytyminen on Canonissa erittäin vähäistä. Laatukiikareista ainoastaan Zeissin FL-mallit yltävät samaan tai aavistuksen parempaan. Kuvan laidoille päin siirryttäessä kohteen reunojen värjäytyminen kuitenkin kasvaa melko nopeasti, mutta tällöinkin värjäytymät ovat tavanomaista kapeampia – selvästi kapeampia kuin Nikon SE:ssä, joka puolestaan Zeissia lukuun ottamatta peittoaa tässä suhteessa kaikki markkinoiden kattoprismakiikarit. Vakaajan ollessa kytkettynä väripoikkeama tosin hetkittäin kasvaa, ja se on myös paljon helpommin havaittavissa kuin normaalissa käsivarakatselussa. Kontrasti: Kontrastiltaan Canon on loistava, valoisuus- ja sävyerojen erottuminen oli tässä kovassakin seurassa niukasti paras. Kirkkaus: Vertailin valonläpäisyä katsomalla objektiivipuolelta vierekkäin asetettujen kiikareiden läpi tasaisesti valaistua valkeaa lumikenttää. Tässä kokeessa Canonin valonläpäisy ei ollut yhtä hyvä kuin vertailukolmikolla, mutta ero oli pieni. Vastaava vertailu uuden Canonin 10x42 ja 15x50-mallien välillä antaa paljon selvemmän eron 10x:n hyväksi. Maastokäytössä Canon näytti kuitenkin vertailukiikareita kirkkaammalta. Vertasin Canonia syvässä hämärässä (värejä ei juuri enää erottunut) Nikon SE:hen. Näissä oloissa Nikon oli tuskin havaittavasti valoisampi. Vakaajan avulla Canonilla saattoi kuitenkin helposti lukea lähes puolet pienempää tekstiä kuin Nikonilla. Olen monesti aiemminkin todennut vakaajan hyödyt niukassa valossa verratessani 15x50 IS-mallia uusiin huippukiikareihin. Pienestä lähtöpupillista huolimatta sillä on niukassakin valossa aina nähnyt selvästi enemmän ja paremmin kuin parhaimmillakaan 8-10x42-kiikareilla. Värientoisto: Canonin värientoisto on erittäin hyvä. Valkea taittuu lievästi kellertävään. Korostus on hiukan voimakkaampi kuin Zeiss FL:ssä, mutta esimerkiksi auringossa kylpevä keväthanki näytti kiikarin läpi luonnolliselta. Värit toistuvat elävinä ja kirkkaina, ja maastossa testiryhmämme piti värisävyyden erottumista Canonilla vertailukiikareita parempana. Vastavaloon Canon oli myös erittäin hyvä. Vähäisiä heijastuksia näkyi kuvassa ajoittain, mutta ne eivät häirinneet katselua. Vertasin Canonia Nikoniin auringon laskeutumisessa katsellen molemmilla laskevan auringon vieressä ja alapuolella olevia maiseman yksityiskohtia. Kummassakin näkyi tietyissä kulmissa ohuita valokaaria, mutta Canon säilytti kuvan kontrastisuuden selvästi Nikonia paremmin. Sivuväliä Canonin surkeat silmäkupit päästävät sen sijaan okulaarin ja silmän väliin runsain mitoin. Tällainen valo on tosin haitallisinta tullessaan etuviistosta ja heijastellessaan silmän ja okulaarilinssin välissä, ja koska Canonin silmäkuppien halkaisija on suuri, varjostaa se tähän suuntaan melko hyvin. Reunapiirto Canonissa on parempi kuin missään aiemmin käyttämässäni kiikarissa. Kuvatason kaareutumista korjaava linsstistö toimii niin hyvin, että sama tarkennuspyörän asento antaa terävimmän kuvan sekä keskellä että reunassa. Kuvan reunaa kohti väripoikkeama kasvaa selvästi ja astigmatismi jonkin verran, mutta aivan reunallakin pystyin erottamaan 1.2-2 vp/mm eli noin puolet siitä mitä kuvan keskellä. Monilla huippukiikareillahan reunapiirto on niin heikko, ettei erotuskykymittausta pysty edes kunnolla tekemään. Tyynyväristymää kuvassa on jonkin verran, mutta useimmille kiikareille tyypillistä suurennuksen pienenemistä reunoja kohti mentäessä

vain hyvin vähän. Tekeekin mieli sanoa, että Canon on ensimmäinen kiikari, jonka kohdalla kulunut mainoslause "reunaan asti terävästä kuvasta" ei olekaan enää huono vitsi. Huipputerävä alue kuvan keskellä on myös miellyttävän laaja. Katsomisen helppoudessa ei optiikan osalta ollut mitään valittamista. Kuvaan pääsee helposti sisään ja se on rauhallinen. Helppoudesta kertoo myös se, että useimmat Canonia ohimennen kokeilleet sanoivat jotakin ylistävää kuvasta jo ensi sekunneilla kiikarit silmille nostettuaan. Canonilla katsomisen helppoutta verottavatkin kiikarin ulkoiset ominaisuudet. Kiikari on raskas, tarkennusruuvi on kiikarin painopisteeseen nähden liian takana, vakaajan käyttönappi on pieni, käsiin kädessä lähes mahdoton tunnustelemalla löytää ja käyttötuntumaltaan epämääräinen, ja okulaarikupit kirjaimellisesti tuskallisen huonot.

Tekniset ja käyttöominaisuudet

Koko, paino ja suojukset: Canon antaa varsin massiivisen vaikutelman. Pituus on tosin tavanomainen, samoin leveys, mutta runko on korkeimmasta kohdasta peräti 85mm paksu. Esitetietoihin Canon on saanut kiikarin painoksi 1030 grammaa. Koska kukaan tuskin käyttää kiikariaan ilman hihnaa, okulaarinsuojusta ja Canonin kohdalla lisäksi ladattavia akkuja, punnitsin kiikarin painoksi tällä varustuksella 1210g. Vertailun vuoksi punnitti Zeiss 10x42 FL painoi hihnoineen ja suojuksineen 860g, jossa mukana myös objektiivinsuojukset. Painoero on siis varsin tuntuva. Canonin kantohihna on onneksi kehittynyt edellisistä malleista. 5cm leveä pehmustettu ja muotoiltu neopreenihihna pelastaa kiikarin kanniskelumukavuudesta sen mitä voi. Okulaarinsuojus (vihdoinkin vakiovaruste myös Canonilla) edustaa löysästi paikoilleen menevää koulukuntaa josta itse pidän. Paikoilleen painettava objektiivinsuojus kuuluu myös varustukseen. Se on kohtalaisen painava, yhtä kappaletta oleva kumilaatta, jonka voi napsauttaa kiinni okulaarinsuojuksen päälle katselun ajaksi. Toteutus vaikuttaa kätevältä, mutta osoittautui käytössä aika hankalaksi. Testikiikarin omistaja olikin jättänyt sen lainavarustuksesta pois, eikä se siten sisältynyt punnitustulokseen.

Näkökenttä on 6.5° astetta, jolloin subjektiivinen näkökenttä on 65°. Tämä on 10x kiikarille hyvää laajakulmatasoa. Useimmilla 10x laatukiikareilla näkökenttä on hiukan kapeampi, vaikka jopa 69° näkökenttiäkin esiintyy. Lähitarkennusetaisyys ja tarkennuksen toiminta: Canon tarkentui noin 2.6 metriin. Tarkennus on välitetty verrattain hitaaksi: tarkennuksen muuttamiseen kymmenestä metristä äärettömään tarvitaan 190° kierros. Tarkennuksen hienosäätö on helppoa, mutta suuret muutokset tarkennuksessa ottavat hiukan aikaa. Tarkennuspyörän liike on tasainen ja jäykkyydeltään sopiva, mutta kuvassa näkyy tarkentaessa toisinaan hypähdyksiä. Ilmeisesti liikkuvan linssistön ohjaukiskot eivät pidä linssettä aina aivan kohtisuorassa. Kokeilujakson pikkupakkasissa tarkennus ei havaittavasti jäykistynyt. Myös Canonin syväterävyys vaikutti hyvältä.

Silmälaseikäyttö ja diopterisäätö: Mitattuna silmäkuppien reunojen tasosta Canonin katseluväli on 13mm. Canonin ilmoittama arvo 16mm pitänee paikkansa, jos mittaus tehtäisiin okulaarilinssin pinnasta. Tavallisesti käyttämäni koehenkilö sai silmälaseillaan täyden näkökentän, mutta kaikille silmälaseikäyttäjille katseluväli ei Canonissa riitä. Poistamalla silmäkupit ja päällystämällä okulaarit ohuemmalla kumilla katseluväliä voisi saada pari millia lisää. Silmäkuppi kiertyy ulos 11mm, mutta on vaikea kuvitella että kukaan haluaisi kiertää sitä ulos näin paljoa. Silmäkuppi on nimittäin tavattoman kookas (halkaisija 44mm) ja reunaltaan terävä. Silmäkuppien mukavuus on voimakkaasti yksilöllisistä kasvonmuodoista riippuvainen, mutta en silti ymmärrä kenelle Canon on nämä kupit suunnitellut. Vaikka joidenkin kiikareiden kohdalla olen peräänkuuluttanut pidemmälle ulos kiertyviä silmäkuppeja, pidin enimmäkseen Canonin silmäkuppeja kokonaan sisään kierrettyinä ja tuen silmäkuppien yläreunan otsaluuhiin kulmakarvojen kohdalla. Tällöinkin ne tosin painoivat ikävästi. Toinen vaihtoehto oli kiertää niitä ulos noin neljä millia ja tukea ne sekä otsaan että nenänvarteen, mutta silloin nenä kipeytyi nopeasti. Vähänkin isonenäisempi on pakotettu pitämään silmäkupit sisäasennossa. Kun silmälinssin halkaisija on huippukiikarille tavanomaiset 23mm, olisi Canon voinut kopioida silmäkuppikonstruktion lähes mistä tahansa muusta huippu- tai keskihintaisesta nykykiikarista paljon paremmin tuloksin. Voimakkaasti likinäköisten tarvitsemaa tarkennusvaraa yli äärettömän on kohtalaisen paljon, selvästi enemmän kuin Nikon SE:ssä. Diopterisäätö tapahtuu

työntämällä oikean okulaarin ympärillä olevaa lukitusrengasta objektiivieihin päin ja sitten kiertämällä sitä, jolloin koko okulaarilinsistä silmäkuppeineen kiertyy mukana. Sääto on pykälöity arviolta 1/3 diopterin portain. Säädettyvä okulaarilinsistä ei ole täysin tukeva vaan pääsee heilumaan hiukan. Ensimmäisessä kokeilemassani yksilössä heilunta oli sen verran suurta, että optisten akseleiden kohdistus muuttui havaittavasti kiikareita kasvoja vasten painettaessa. 15x50 -mallin portaaton sääto ilman lukitusta on tukevampi ja toimii paremmin. Muita huomioita: Kiikarin runko on päällä olevaa metallista paneelia lukuun ottamatta kokonaan kumitettu. Kumipäällyste on pinnaltaan miellyttävä ja antaa hyvän otteen. Tymäkkää runkoa on hyvä pidellä kämmenissä, mutta tarkennusruuvi on liian takana ja niin ohut, ettei sormeni kurottelematta siihen yltänyt. Vakaajan käyttönuppi on suunnilleen oikean etusormen kohdalla. Paljain käsin se löytyy tunnustelemalla, mutta hansikkaat kädessä ei. Myös käyttötuntuma oli epämääräisempi kuin 15x50-mallissa. Jatkuva painallus pitää vakaajan päällä painamisen ajan, ja lyhyt painallus kytkee sen päälle n. 5 minuutiksi. Vakaaja kytkeytyy pois päältä painamalla kytkintä uudestaan tai jos kiikarit ovat objektiivit alaspäin 10 sekuntia. Silmävälin sääto tapahtuu kiertämällä okulaariputkia toisiinsa nähden. Sääto on helppo tehdä ja pysyy hyvin asetuksessaan. Silmäväliasteikko puuttuu, ja Canon voisikin lisätä sen seuraavaan malliin. Ulkonäkö on makuasia, mutta minulle tuli Canonista mieleen ennemminkin 80-luvun videokamera kuin laatukiikari. Iso plussa tulee sen sijaan seipiön kiinnityskierteestä, joka löytyy kiikarin pohjasta läheltä sen painopistettä. Mitään sovitteita ei siis tarvita, mikä säästää myös painoa (onneksi) jonkin verran. Paristokotelo löytyy myös kiikarin pohjasta. Paristoiksi käy kaksi AA-kokoista sormiparistoa tai akkua. Käyttöohjeissa tähdennetään paristokotelon kannen tiivisteen puhtaana pitämistä ja ajoittaista vaihtamista jatkuvan vesitiiviyyden varmistamiseksi. Käytin kiikarissa 2.5 Ah:n NiMH akkuja, joita ei yllätten tarvinnut viikon käyttelyn ja testauksen aikana vaihtaa kertaakaan vaikka käyttötunteja kertyi ja vakaaja oli päällä paljon. Yksi varapari taskussa riittää siis varmasti vaikka minkälaisen retkipäivän tarpeisiin. Takuuaika on 1 vuosi.

Yhteenveto

Canon 10x42 L IS on kolmella varauksella tämän hetken paras 10x kiikari. Jos löydät optisesti hyvän yksilön, voit hyväksyä kiikarin painon ja opit elämään epämukavien silmäkuppien kanssa, tarjoaa Canon ilman vakaajaakin vertaansa vailla olevaa kuvanlaatua. Lisäksi vakaaja tuo niin monissa tilanteissa vielä niin paljon lisäarvoa, että siihen kerran tottuneen voi olla vaikeaa palata käyttämään tavanomaisia vakaamattomia kiikareita.

Canonია on syytä kiittää ennakkoluulottomasta tuotekehityksestä ja loistavasta optisesta suunnittelusta. Samalla täytyy toivoa, että havaitut laatuvihteluongelmat saadaan kuriin mahdollisimman pian. Lisäksi Canonin tulisi suunnitella ainakin kiikareiden silmäkupit kokonaan uudelleen ja mielellään tarjota jo kiikarit ostaneille pyöristetyllä reunalla varustettuja vaihtokuppeja.

Kimmo Absetz

etu nimi p suku nimi a welho p com